

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 14 września 1966 r.

Nr 47

TRESC:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

233 — Ministra Finansów z dnia 29 sierpnia 1966 r. w sprawie taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków	461
234 — Ministra Finansów z dnia 6 września 1966 r. w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji	462
235 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 25 sierpnia 1966 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wypieku, zużycia surowców do produkcji oraz dopuszczenia do obrotu pieczywa piekarskiego	464
236 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 30 sierpnia 1966 r. w sprawie zasad stosowania mandatów karnych przez członków resortowej służby przeciwpożarowej w jednostkach organizacyjnych resortu Ministra Przemysłu Chemicznego	467

233

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 sierpnia 1966 r.

w sprawie taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 72, poz. 357 i z 1964 r. Nr 16, poz. 94) oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1961 r. w sprawie sposobu ustalania taryf i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe i osobowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 3, poz. 6 i z 1965 r. Nr 7, poz. 36) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się taryfę składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Tracą moc dotychczasowe przepisy ustalające taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Finansów: w.ż. J. Kole

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29 sierpnia 1966 r. (poz. 233).

TARYFA SKŁADEK ZA OBOWIĄZKOWE UBEZPIECZENIE BUDYNKÓW

1. Roczna składka za obowiązkowe ubezpieczenie budynków wynosi złotych od tysiąca złotych sumy ubezpieczenia:

Klasa ryzyka budynku		Grupa budynków		
Budynki	Pokryte	miejska		wiejska
		A	B	
murowane	twardo	0,10	0,15	1,00
	miętko	0,50	0,75	2,00
	słomą	3,30	3,30	3,30
drewniane	twardo	0,20	0,30	2,00
	miętko	1,00	1,50	3,00
	słomą	4,00	4,00	4,00

2. Do odpowiedniej klasy ryzyka zalicza się budynki w zależności od konstrukcji ścian zewnętrznych oraz pokrycia dachu. I tak:

- za budynki murowane uważa się budynki, których ściany zewnętrzne zbudowane są z materiałów niepalnych, jak cegła, kamień, pustaki itp., oraz z muru pruskiego, przy czym przy ocenie nie uwzględnia się sposobu wypełniania ścian szczytowych, poddasza, trempla, konstrukcji ścian działowych i konstrukcji balkonów oraz konstrukcji i pokrycia budynku przylegającego; nie bierze się pod uwagę werand, sieni itp., o ile wartość poszczególnych przybudówek nie przekracza 5% sumy ubezpieczenia właściwego budynku; do budynków murowanych zalicza się również stodoły, które posiadają murowane szczytowe ściany i szczyty oraz słupy pionowe zrębu;
- za budynki drewniane uważa się wszystkie budynki nie wymienione w pkt 1;

- 3) za pokrycie twarde uważa się pokrycie całego budynku materiałem ognioodpornym, jak dachówką, eternitem, lupkiem, papą smołowaną, płytami pilśniowymi itp.;
- 4) za pokrycie miękkie uważa się wszystkie pozostałe pokrycia z wyjątkiem słomy, a więc pokrycia gontem, deskami itp.;
- 5) za pokrycie słomą uważa się pokrycie słomą zbóż, trzciną, trawą itp.;
- 6) jeżeli pokrycie składa się z kilku materiałów, przy taryfowaniu bierze się pod uwagę materiał najbardziej łatwopalny.

3. Do grupy budynków:

- 1) „Miejska A” należą budynki nie związane z gospodarstwem rolnym, a położone na obszarze miast będących siedzibą województw oraz miast stanowiących powiaty miejskie i miast wyłączonych z województwa;
- 2) „Miejska B” należą budynki nie związane z gospodarstwem rolnym, a położone na obszarze pozostałych miast oraz osiedli;
- 3) „Wiejska” należą wszystkie budynki położone na obszarze gromad oraz budynki związane z gospodarstwem rolnym, położone na obszarze miast i osiedli.

234

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 września 1966 r.

w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz na podstawie § 14 ust. 7 uchwały nr 278 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 61, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Koszty inwestycji w zależności od uzyskanych efektów dzielą się na:

- 1) koszty inwestycji zwiększające wartość środków trwałych,
- 2) koszty inwestycji zwiększające wartość środków obrotowych,
- 3) koszty inwestycji zwiększające wartości niematerialne i prawne.

2. Do kosztów inwestycji nie zalicza się strat i zysków związanych z działalnością inwestycyjną, zwanych stratami i zyskami inwestycyjnymi.

§ 2. 1. Koszty inwestycji zwiększające wartość środków trwałych obejmują:

- 1) koszty bezpośrednie, związane z wykonaniem lub nabyciem określonego obiektu (np. wartość robót wykonanych w określonym budynku, koszt nabycia maszyny łącznie z ewentualnym kosztem napraw i remontów dokonanych przed oddaniem maszyny do montażu lub eksploatacji),
- 2) koszty pośrednie, dotyczące więcej niż jednego obiektu.

2. Do kosztów pośrednich (ust. 1 pkt 2) zalicza się w szczególności:

- 1) koszty budowy i rozbiórki tymczasowych obiektów i urządzeń na placu budowy w tym zakresie, w jakim według obowiązujących przepisów obciążają inwestora,
- 2) koszty dokumentacji inwestycji (indywidualnej) oraz koszty nabycia i adaptacji dokumentacji typowej łącznie z kosztami prowadzenia badań geologicznych i geofizycznych oraz pomiarów geodezyjnych związanych z określoną inwestycją,
- 3) inne koszty, których na podstawie źródłowej dokumentacji nie można zaliczyć do wartości określonego obiektu.

3. Koszty pośrednie rozliczane są między poszczególne obiekty proporcjonalnie do kosztów bezpośrednich.

§ 3. Do kosztów inwestycji zwiększających wartość środków obrotowych zalicza się koszty poniesione na pierwsze wyposażenie obiektów budowanych od nowa lub odbudowywanych w składniki majątkowe, które zgodnie z obowiązującymi przepisami wchodzi w skład środków obrotowych.

§ 4. 1. Do kosztów inwestycji zwiększających wartości niematerialne i prawne zalicza się opłacone ze środków inwestycyjnych:

- 1) koszty uruchomienia nowej produkcji oraz szkolenia i przyuczenia kadr w nowo budowanych jednostkach,
- 2) koszty związane z przeprowadzeniem prób technicznej sprawności maszyn i urządzeń, zespołów maszyn i urządzeń lub całego oddziału produkcyjnego (rozruch mechaniczny bez obciążenia lub przy obciążeniu częściowym i pełnym, połączony ewentualnie z pierwszą próbną produkcją) dokonanych przed oddaniem obiektu do użytku, jeżeli nie są objęte normami za prace montażowe, po potrąceniu dochodów uzyskanych z realizacji próbnej produkcji,
- 3) koszty studiów i projektów opracowywanych dla przyszłej eksploatacji budowanych zakładów lub wydziałów produkcyjnych,
- 4) koszty nabycia patentów i licencji oraz koszty nabycia lub wykonania prototypów dla przyszłej eksploatacji budowanych zakładów lub wydziałów produkcyjnych,
- 5) koszty związane z ekspertyzami (krajowymi lub zagranicznymi) w zakresie przygotowania przyszłej eksploatacji w nowo budowanych obiektach,
- 6) koszty związane z przeniesieniem środków trwałych z innych jednostek (koszty transportu, montażu itp.), jak też objęte dokumentacją dla rekonstrukcji lub przebudowy koszty przemieszczeń środków trwałych w przedsiębiorstwie,
- 7) koszty związane z odszkodowaniem za wywłaszczone nieruchomości (grunty i budynki podlegające rozbiórce) oraz koszty związane z dostarczeniem obiektów zastępczych i przesiedleniem osób z terenów zajętych na rzecz inwestycji,
- 8) koszty bankowe oraz odsetki od bankowych kredytów inwestycyjnych, przypadające za czas do dokonania